

ΓΟΝΕΙΣ Ή "ΚΟΛΛΗΤΟΙ" ΦΙΛΟΙ;

Οί σύγχρονες παιδαγωγικές θεωρίες θέλουν τούς γονείς να είναι φίλοι με τὰ παιδιά από τή βρεφική ἀκόμα ἡλικία, να κατεβαίνουν στό ἐπίπεδο τῶν παιδιῶν γιά να τὰ προσεγγίζουν καλύτερα, να μὴν τὰ μαλώνουν γιά να μὴν τούς δημιουργοῦν ψυχικά τραύματα καί γενικότερα προτείνεται μία ἐλευθερία καί χαλάρωση στήν πειθαρχία τῶν παιδιῶν γιά να αἰσθάνονται ἐλεύθερα καί ὄχι καταπιεσμένα.

Ὅπως εἶναι λογικό ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς στάσης τῶν γονέων, τὰ παιδιά μεγαλώνουν ἔχοντας τήν πεποίθηση ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τούς ἀνήκει, ὅτι πάντοτε θά γίνεται αὐτό πού θέλουν, ὅτι δέν ἔχουν ὑποχρεώσεις ἀλλά μόνο δικαιώματα καί ὅτι οἱ γονεῖς θά πρέπει να ἱκανοποιοῦν κάθε τους αἴτημα γιά να μεγαλώνουν σωστά καί ὄχι καταπιεσμένα.

Αὐτή ἡ σύγχρονη παιδαγωγική, ἔχει πολλές ὁμοιότητες μέ τήν στάση πού κρατᾶμε οἱ ἄνθρωποι ἀπέναντι στό Θεό. Θέλουμε ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία να μᾶς ἀνέχονται ὅπως εἴμαστε, να μὴν καταβάλουμε κανένα κόπο να φθάσουμε ἐμεῖς πρός τό Θεό ἀλλά ἀπαιτοῦμε ὁ Θεός να μᾶς κυνηγάει ἀπό πίσω, καθώς, ἐνῶ ὁμολογοῦμε ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ Ἀγάπη καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή, θέλουμε ἡ Ἐκκλησία να ἐκσυγχρονιστεῖ γιά να μπορεῖ να μᾶς ἀκολουθεῖ καί να μὴν μένει στά «παλιά»! Τή θέλουμε στό ἐπίπεδό μας γιά να αἰσθανόμαστε ἀσφαλεῖς, γιά να μπορούμε να τήν ἐλέγχουμε.

Οἱ γονεῖς ἀνεχόμαστε τὰ παιδιά ὅπως εἶναι, χωρίς να προσπαθοῦμε να τὰ μάθουμε πῶς πρέπει να εἶναι καί τό ἴδιο θέλουμε να κάνει καί ὁ Θεός γιά μᾶς: να μᾶς ἀνέχεται ὅπως εἴμαστε ἀλλά να μὴν κάνουμε τίποτε γιά να γίνουμε ἐμεῖς ὅπως μᾶς θέλει ὁ Θεός.

Ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εἶχε πεῖ κάποτε, ἀπευθυνόμενος στούς νέους, τήν φράση πού ἔμεινε στήν ἱστορία: «Ἐλᾶτε ὅπως εἴσαστε». Καί σωστά εἶχε πεῖ. Ἦθελε να δείξει μέ αὐτά τὰ λόγια ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀνοιχτή καί μᾶς δέχεται ὅλους, ὅσο ἀμαρτωλοί κι ἂν εἴμαστε, ὅση τρέλα κι ἂν κουβαλᾶμε.

Ὅμως, ἡ Ἐκκλησία δέν θέλει να μείνουμε ὅπως ἦρθαμε. Θέλει να ἀλλάξουμε, να ποθήσουμε τήν Ἀλήθεια καί να προσπαθήσουμε να τήν κάνουμε ζωή μας. Προσδοκᾶ στήν ἀλλαγή μας πρός τήν ὑγεία, πρός τήν

πρόοδό μας.

Είναι άξιο άπορίας πώς ο άνθρωπος θέλει νά μείνει στά πεπερασμένα στενά όρια του έαυτου του καί δέν προσπαθει νά διευρύνει τούς όρίζοντές του καί νά γνωρίσει κάτι έξω καί πέρα από αυτόν. Τά όρια μας είναι συγκεκριμένα καί περιορισμένα. Πώς είναι δυνατόν αυτά νά μάς άρκοϋν καί νά μήν επιδιώκουμε νά τά ξεπεράσουμε μέ τό νά κατανοήσουμε ότι ο Θεός καί ή Έκκλησία Του είναι πολύ άνώτερος από έμάς τούς μικρούς καί περιορισμένους. Τί άξία έχει μιá Έκκλησία έγκλωβισμένη στά στενά όριά μας; Όπως καί τί χρειάζονται οί γονεΐς στά παιδιά όταν δέν στέκονται σάν γονεΐς αλλά σάν “κολλητοί” φίλοι, φροντίζοντας νά μήν τούς χαλάνε κανένα χατήρι;

Τά παιδιά έχουν ανάγκη γονεΐς, όχι φίλους. Χρειάζονται γονεΐς όχι στό δικό τους επίπεδο, αλλά στό επίπεδο πού πρέπει νά είναι ο γονιός ώστε νά μπορεί νά τραβάει καί τά παιδιά σιγά-σιγά πρós τήν ώριμότητα.

Έτσι καί ο άνθρωπος έχει ανάγκη τό Θεό, όχι στό δικό του επίπεδο αλλά στό ύψος πού βρίσκεται Έκείνος, ώστε νά τραβήξει καί τόν άνθρωπο πρós τήν Ζωή.

Η εποχή μας φαίνεται ότι σηματοδοτεί τήν όπισθοδρόμηση του ανθρώπου. Τήν στροφή του πρós τά πίσω, πρós τήν άνωριμότητα, καθώς τά πιό σπουδαία ιδανικά του είναι έγκλωβισμένα μέσα στά στενά όριά του.

Τό ίδιο ισχύει καί μέ τά παιδιά μας: τά μεγαλώνουμε τάχα μέ έλευθερία κοιτάζοντας διαρκώς μήν τύχει καί θίξουμε τά δικαιώματά τους καί καταλήγουμε νά διαμορφώνουμε ανθρώπους έλλειπεις, χωρίς όραμα καί έλπίδα. Άνθρώπους περιορισμένους στά παιδικά όρια τής άδιαμόρφωτης ώριμότητας.

Άς εύχηθοϋμε τό Νέο Έτος νά ατενίσουμε όλοι ψηλά καί νά έπανατοποθετήσουμε τά πράγματα στήν αρχική τους θέση, ώστε νά κατορθώσουμε δειλά-δειλά νά βγοϋμε από αυτό τό στενό όριο στό όποιο έχουμε έγκλωβιστεί καί νά άναζητήσουμε τό μεγαλείο του Θεού, όσο μπορούμε νά τό άντιληφθοϋμε ο καθένας.

Μαρίνα Διαμαντή

